

Dýchám, tedy jsem

Dýchám.

Ne pro výkon.

Ne pro ego.

Ne pro ten moment, kdy někdo zatleská.

Dýchám,

protože čchi proudí,

a když ji necháš jít,

vrátí se k tobě jako klid,

jako síla, co neřve...

ale drží tvůj svět,

i když padá.

Moje tělo mluví pomalu.

Každý pohyb...

je věta,

co říká:

„Jsem tady.“

„Všechno je přesně tak, jak má.“

Čchi-kung není cvik.

Je to vzpomínka.

Na to, kdo jsi byl,

než ti začali říkat, kdo máš být.

Radost nepřichází,

protože se snažím.

Radost se děje,

když přestanu tlačit.

Bezpečí není žádný stav účtu.
Je to, když se dotkneš země –
a ona odpoví.

Meditace v pohybu není únik.
Je návrat.
Do míst, kde ticho není prázdný...
ale plný.

A víš co?
Je to droga.
Jo.

Ale legální.
Přirozená.
Uctívá.
A silnější než všechno, co hledáš venku.

Tohle je růst,
ne jako strom vzhůru...
ale jako kořen dolů.

A když se učím naslouchat,
zjistím, že inspirace neřve.
Ona šeptá.
A ten šepot mě nese.

Jako booster.
Ale zevnitř.
Bez reklamy.
Bez loga.
Jen dech.

A já a všechno.

Záblesk!

Říkají, že to přijde jako blesk z čistého nebe.

Ale hele, v Česku?

Nejčastěji spíš z nebe padá déšť,
anebo účtenky z Kauflandu.

Mistři mluví o osvětlení,

ale realita je, že většina z nás čeká,

že to bude jak zapnout Wi-Fi v hlavě:

„Hle, připojeno k Božskému zdroji. Heslo: OM123.“

Ale ten záblesk...

není pro nedočkavý.

Není to rychlý občerstvení pro duši,

není to Big Mac Nirvány.

Je to spíš slow-cooking guláš,

co se táhne hodiny a dny,

roky a života.

A ty mezitím jen sedíš a dusíš se vlastní cibulí ega.

A pak...

jednou, když to fakt nečekáš,

když zrovna věšíš prádlo

nebo stojíš na zastávce a přemejšlíš,

proč ten autobus zase nejede...

BUM!

záblesk.

Celý tělo vibruje,

jako kdybys měl v žilách Red Bull smíchaný s elektřinou.

Všechno se propojí.

A ty si řekneš:

„Ty vole... tak tohle je ono?“

Ale pozor – žádný ohňostroje,
žádný fanfáry, žádný orchestr.
Spíš to vypadá,
jak když ti blikne žárovka a na záchodě,
ale ty přesně víš,
že to není elektrika,
to je samo nebe, co ti posílá signál:
„Čau kámo, vítáme tě doma.“

A přesto...
záblesk není konec.
Je to začátek.
Protože po něm přijde druhá fáze –
úklid.
A úklid po záblesku, to je teprve práce.
Všechny iluze, všechny masky,
všechny staré pózy se začnou loupát,
jak tapeta na vlhké zdi.
A ty stojíš, nahý jak pravda,
a buď to ustojíš,
nebo si jdeš pro další instantní kurz „Jak dosáhnout nirvány
za tři dny“.

Tak jo, brácho –
epický poselství na konec:
Záblesk není jen světlo.
Je to i stín.
Je to i smích.
když se probudíš a zjistíš,
že jsi pořád člověk.
Jen už trochu průhlednej,
protože skrz tebe prosvítá Bůh.

*Pokladnice okamžiku
Tavící kotlík přítomnosti
Práh ticha
Místo bez jména
Mapa těla
Dům, který dýchá
Bůh si hraje*

Zbavte se Ega
Říkali
No co je to Ego
Nejsou to snad ty jména
Co hrdě nosíme
A když nám vypadne písmeno
Jsme najednou ztracení
Jak nazí v poli
Nejsou to snad šaty císaře
Co si oblékáme
A zapomínáme
Kdo opravdu jsme
Že jsme všichni tady spolu
V jedné hře
Z masa a kostí
V radosti i strasti
A nikdo neví

Co je za cílovou páskou...

Život Tě miluje

Život Tě miluje
I když padáš...
Život Tě miluje.
I když jsi si jistý,
že jsi to tentokrát zkazil,
že jsi moc trapný,
moc divný,
moc pomalý...

Život Tě miluje.
Ne proto, co děláš.
Ale protože jsi.
Tvůj úsměv je souhlas.
Tvůj tep je podpis.
Tvé dlaně jsou otevřené brány
a skrz ně proudí světlo.

Život Tě miluje,
i když mu nevěříš.
Neptá se, jestli si to zasloužíš.
On to ví.
On to ví.
Vidí Tě, když se schováváš.
Když si říkáš: „Já už nemůžu...“
A on šeptá:
„Já Tě držím.“

Drží Tě ve stéble trávy,
v čaji, co ti zchladl,
ve zpěvu ptáka,
kterého sis nevšiml,
ale zazpíval stejně.

Život Tě miluje,
když jsi nemocný,
když jsi ztracený,
když se zlobíš na svět –
i tehdy Tě drží za ruku.

On ví,
že pod tím vším
je duše, která nikdy nepřestala zářit.
Jen na chvíli zapomněla.

Život Tě miluje,
jako řeka objímá kámen,
jako měsíc líbá moře,
jako světlo nachází cestu
i skrz praskliny.

A to je důvod,
proč ještě jsi.
Proč čteš.
Proč... slyšíš takhle slova.

Protože i teď,
i v tomhle okamžiku,
kdy pochybuješ nejvíc...

Život Tě miluje.

Ještě bych chtěla

Ještě bych chtěla

Milovat

Tak opravdu

Vesmírně

Bez strachu

Bez vědomí

Možnosti konce

Do bezvědomí

Všemohoucně

Jednou

Dvakrát

Tisíckrát

Bez otázek

Prostě jen

Co je víc

...než láska?

Pulz rozhodnutí
Místo, kde se láme zvyk
Vlna volby
Cesta co dýchá
Vnitřní kompas
Otázka bez mapy
Kudy dál, hm?

Vždy se najde někdo, kdo se ti ze svých důvodů bude snažit
kecat do života a svést tě z cesty.
V těch chvílích nezapomeň, že tvá Cesta je jen tvá, a jen ty víš.
V srdci pravdu máš.

Volby

Ulice plné plakátů, billboardů, digitálních slibů,
všude tváře, co na mě zírají jak zrcadla bez duše.
Každý říká: „Dej mi svůj hlas, já tě zachráním!“
Ale já vím, že žádný spasitel nepřijde.
Žádný premiér ti nezapálí světlo uvnitř.

A tak se zvedám.
Ne jako volič,
ale jako člověk, co si konečně uvědomil,
že největší volební urna je můj vlastní hrudník.

Volím sám Sebe.

Ne proti světu,
ale pro Život.
Pro ten křehký okamžik,
kdy cítím tlukot svého srdce a vím – jsem tady!

Moje strana? Strana nahých pravd.
Moje vlajka? Plamen, co nezhasne,
ani když do něj prší kritika a pochyby.
Moje hymna? Rytmus bytí,
co zní hlasitěji než tisíc bubnů na předvolebním mítinku.

Já volím, že neprodám svou svobodu za drobné pohodlí.
Já volím, že se neohnu před strachem.
Já volím, že každý krok,
i ten nejistý,
bude můj vlastní podpis na zemi.

Zapomeň na urny, zapomeň na komise.
Hlasuje se teď.
Každou vteřinu.
Když stojíš na zastávce a rozhoduješ se,
jestli budeš skřípat zuby, nebo se usměješ.
Když se díváš do zrcadla a volíš –
lež, nebo pravdu?
Když potkáš člověka a volíš –
zavřít se, nebo otevřít?

A tak volím:
Nejsem loutka.
Nejsem oběť.
Nejsem jen číslo ve statistikách.
Jsem prezident svého bytí.
Premiér svého progresu.
Ministr zahraničí svého srdce,
co otevírá hranice laskavosti.

Dav tleská –
ne na náměstí,
ale v mém nitru.
To moje buňky, moje kosti, moje sny
oslavují volební vítězství,
které už mě nikdo nevezme.

Volby?
Vyhrál jsem bez kampaně.
Vyhrál jsem beze slibů.
Vyhrál jsem, protože jsem si dovolil
říct nahlas:

„Volím sám Sebe!“

Zvolte sebe!

Zvolte sebe!
Dnes je další den
Kdy si můžete dopřát
Změnu
Odhodit co k vám nepatří
A vynést koš
Vyvětrat
Znovu se pokusit tančit
Lehce
Krok za krokem,
I když se bojíte
Cesty nové
Musí se prošlapat
S úctou
Vírou
Když máte možnost volby
Pokaždé
Zvolte sebe!
Ať sousedi klidně krouť hlavou
Zvolte sebe!
Koukejte nahoru a ještě dál
Zvolte sebe!

Tvoř, i kdyby nikdo netleskal

Tvoř...

protože když netvoříš,
svět pomalu usíná.

Tvoř,

i kdyby tě měli za blázna.

I kdyby se smáli,

že se hrabeš v hlíně svých snů.

I kdyby ti říkali:

„Z toho se nenajíš.“

Protože věz –

duše se neživí penězi,

ale smyslem.

Tvoř,

i kdyby ti došel čas, síla, trpělivost.

Protože to, co tě žene,

není plán, ale oheň.

A ten se nezhasíná.

Ten se proměňuje.

Tvoř,

i kdyby nikdo netleskal.

I kdyby tě nikdo neviděl.

Protože Bůh tě sleduje zevnitř.

Protože vesmír v tobě

si kreslí další galaxii.

Nečekej na svolení.

Neptej se, jestli to stačí.

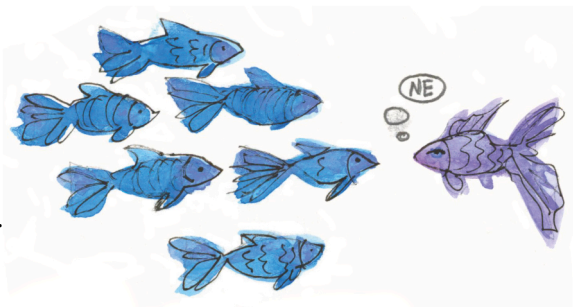
Tvoř,
i kdyby tvé dílo zítra shořelo.
Protože smyslem nebylo ho vlastnit –
ale prožít to,
že jsi byl nástrojem.

Tvoř,
protože když tvoříš,
stáváš se stvořitelem.
A tehdy se kruh uzavírá.

Tvoř,
ne pro lajky, ale pro světlo.
Ne pro lidi, ale pro samotné bytí.
Ne proto, aby tě znali –
ale aby ses poznal ty.

A když přijde pochybnost,
když ti ego zašeptá:
„Na co to je?“
usměj se,
zhluboka se nadechni
a řekni:
„Na všechno.“

Protože v tom okamžiku,
kdy tvoříš beze svědků,
bez publika,
bez důvodu –
Bůh se dívá tvýma očima.
A tleská ti zevnitř.

Sáhnout si na smrt
Alespoň na chvílku
Znamená vědět, že žiju

A tak ji vítám
A objímám
Ukážu ji svou duši
Možná se lekne a uteče

A přijdou nové sny
A nové zítřky
A třeba ne.

Ztracená v labyrintu myšlenek
Nespočet možností no žádné řešení
Marná snaha zůstat celistvá
Srdce rozervané na střepey
Bojíš se pořezat
Při pokusu složit ho zpět
Absolutní paralýza
Co když to zabolí
Co když přijde pláč?

V poloze dítěte pod těžkou peřinou
Schovaná před světem čekáš na záchranu
Marníš minuty
No pomoc nepřijde
Ani žádné ujištění zvenčí
Když Tě strach obejmě
A teď Tě překvapím...
Je to vlastně krásný čas
Nalezneš odpověď jen uvnitř sebe

Tak hlavu vzhůru, vypnout hrud'
Vidíš strach?
Tak staň se strachem
Neboj se ho dotknout
Nech ho prostoupit skrze sebe
Vykoupat se v bolesti
Potopit se pod hladinu
Bez dechu
Chce to odvahu
Nechat se pohltit
Ale kde je odvaha, strach mizí

Už ne!

Zkusila jsem se vejít do krabičky
Toho co se smí a co by se mělo
Zkusila jsem být takovou,
jakou mě chtěli mít
A bylo to stejně málo

(A skoro mě to zabilo)

Zkusila jsem se zmenšit
Ať mě mají rádi
Zatajit křídla
Být malá, tichá, hodná

(A skoro mě to zabilo)

Zkusila jsem mluvit
A doufala, že se vysvětlím
Zkusila jsem mlčet, křičet, řvát
Čekat na přijetí, které nepřišlo

(A skoro mě to zabilo)

Teď už vím, že to nemá cenu
Být někým kým nejsem
Jen ať je klid
A ticho před bouří

(Skoro mě to zabilo)

*Jdu dál lehčí
Kruhy na vodě
Nekonečný oběh
Přijetí
Konec, co zve dál
Zdánlivé uzavření*

Život není něco co najdeš.
Život je to, co přestaneš odmítat.

Jsem vděčná

Jsem vděčná
Za vše co se děje
Za ty radosti
Kdy život usmívá se
I bolesti
Kdy karma splácí své dluhy
Za vše co plyne
Ve mně
I kolem nás
Nemůžu brečet
Nebo si stěžovat
A jiný den se smát
Vyjde to nastejno
Dobro a zlo
Jsou to jen zrcadla
V síni zvané svět
Motýlí efekt
Vše co udělám
Točí se v kruhu
Stoupáme vejš
Tak musíme i platit
Domeček z karet
Spadl ve větru
Vytáhnu si Eso
Srdce hlas
A povstanu zas